

יום העצמאות תשע"ח

1. דברים פרק א ה-ח

בעבר הִיָּדְדוּ בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם הָאֵל מֹשֶׁה בָּאֵר אֶת הַתּוֹרָה לְאֹמֶר. ד', אֶלְקִינוּ דָּבָר אֵלֵינוּ בְּחֶרֶב לְאֹמֶר רַב לָכֶם שָׁבַת בְּהָר הַזֶּה. פָּנוּ וְסָעוּ לָכֶם וּבָאוּ הָרָא מִן הָאֶמְרֵי וְאֵל כָּל שְׂכֵנֵינוּ בְּעֶרְבָה בְּהָר וּבְשָׁפְלָה וּבְנֶגֶב וּבְחֹף הַיָּם אֶרֶץ הַכְּנָעִי וְהַלְבִּנוֹן עַד תִּנְהַר הַגָּדֹל נְהַר פָּרָת. רָאָה נִתְּתִי לִפְנֵיכֶם אֶת הָאֶרֶץ בָּאוּ וְרָשׁוּ אֶת הָאֶרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁפַּע ד' לְאַבְתִּיכֶם לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק וּלְיַעֲקֹב לְתֵת לָהֶם וּלְזָרְעָם אַחֲרֵיהֶם.

2. תנא דבי אליהו רבה פרק טו

אמר אליהו: פעם אחת הייתי עובר ממקום למקום, בא לפני אדם אחד והיה שואלני בדברי תורה. אמר לי: רבי, שני דברים יש לי בלבבי ואני אוהבן אהבה גדולה, תורה וישראל, אבל איני יודע אי זה מהן קודם. אמרתי לו: דרכן של בני אדם שאומרים תורה קדומה לכל, אבל אני הייתי אומר ישראל קדושים קודמין.

3. קהלת רבה א ד

אמר רשב"י: כתיב כי כימי העץ ימי עמי, ואין עץ אלא תורה שנאמר עץ חיים היא למחזיקים בה. וכי מי נברא בשביל מי, התורה בשביל ישראל או ישראל בשביל התורה? לא תורה בשביל ישראל! אלא תורה שנבראת בשביל ישראל הרי היא קיימת לעולמי עולמים, ישראל שנבראו בזכותו על אחת כמה וכמה!

4. תלמוד בבלי מסכת שבת דף לא עמוד א

אמר רבא: בשעה שמכניסין אדם לדין אומרים לו: נשאת ונתת באמונה, קבעת עתים לתורה, עסקת בפריה ורביה, צפית לישועה, פלפלת בחכמה, הבנת דבר מתוך דבר? ואפילו הכי: אי יראת ה' היא אוצרו - אין, אי לא - לא.

5. רש"י מסכת שבת דף לא עמוד א

צפית לישועה - לדברי הנביאים.

6. חידושי הר"ן מסכת שבת דף לא עמוד א

פי' רש"י ז"ל לדברי הנביאים, עד כאן. ועוד צריך לבאר צפית לישועה בימיד, ולא אמר צפית שתבוא ישועה לישראל, דמי שאינו מאמין זה אפיקורוס הוא, שהאפיקורסים אינן מאמינים שתבוא ישועה לעולם לישראל, כן פי' בתוס'.

7. יחזקאל פרק לז א-יד

(א) הִזְתָּה עָלַי יָד ד' וַיִּזְעַגְנִי בְרוּחַ ד' וַיְנִיחֵנִי בְּתוֹךְ הַבִּקְעָה וְהִיא מְלֵאָה עֲצָמוֹת: (ב) וְהֶעֱבִירֵנִי עֲלֵיהֶם סָבִיב סָבִיב וְהִנֵּה רַבּוֹת מְאֹד עַל פְּנֵי הַבִּקְעָה וְהִנֵּה יְבִשׁוֹת מְאֹד: (ג) וַיֹּאמֶר אֵלַי בֶּן אָדָם הִתְחַיֵּינָה הָעֲצָמוֹת הָאֵלֶּה וְאָמַר ד' אֲלֵיהֶם הִתְחַיֵּינָה וְהִנֵּה יְבִשׁוֹת שְׁמָעוּ דָּבַר ד': (ה) כֹּה אָמַר ד' אֲלֵיהֶם הִנֵּה אֲנִי מֵבִיא בָכֶם רוּחַ וְחַיֵּיתֶם: (ו) וְנָתַתִּי עֲלֵיכֶם גִּידִים וְהַעֲלֵתִי עֲלֵיכֶם בָּשָׂר וְקִרְמָתִי עֲלֵיכֶם עוֹר וְנָתַתִּי בָכֶם רוּחַ

וְחִייתֶם וַיִּדְעֶתֶם כִּי אֲנִי ד': (ז) וְנִבֵּאתִי כַּאֲשֶׁר צִוִּיתִי וַיְהִי קוֹל כְּהִנָּבְאִי וַהֲנֵה רַעַשׁ וַתִּקְרְבוּ עֲצָמוֹת
עֲצָם אֶל עֲצָמוֹ: (ח) וְכִרְאִיתִי וַהֲנֵה עֲלֵיהֶם גָּדִים וַיִּבְשֶׁר עֲלֵהּ וַיִּקְרַם עֲלֵיהֶם עוֹר מִלְמַעְלָה וְרוּחַ אֵין
בָּהֶם: (ט) וַיֹּאמֶר אֵלֵי הִנָּבֵא אֶל הָרוּחַ הִנָּבֵא בֶן אָדָם וְאָמַרְתָּ אֶל הָרוּחַ כֹּה אָמַר ד' אֱלֹקִים מֵאַרְבַּע
רוּחוֹת בְּאֵי הָרוּחַ וּפְחִי בַּחֲרוּגִים הָאֵלֶּה וַיַּחֲיוּ: (י) וַהֲנִבֵּאתִי כַּאֲשֶׁר צִוִּנִּי וַתִּבּוֹא בָהֶם הָרוּחַ וַיַּחֲיוּ
וַיַּעֲמֵדוּ עַל כַּנְלֵיהֶם חֵיל גָּדוֹל מֵאֵד מֵאֵד: (יא) וַיֹּאמֶר אֵלֵי בֶן אָדָם הֲעֲצָמוֹת הָאֵלֶּה כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל
הֵמָּה הֵנָּה אֲמָרִים וַיִּבְשׂוּ עֲצָמוֹתֵינוּ וַאֲבָדָה תִּקְוֹתֵנוּ וַנִּגְזַרְנוּ לָנוּ: (יב) לָכֵן הִנָּבֵא וְאָמַרְתָּ עֲלֵיהֶם כֹּה
אָמַר ד' אֱלֹקִים הֵנָּה אֲנִי פִתַּח אֶת קִבְרוֹתֵיכֶם וְהִעֲלִיתִי אֶתְכֶם מִקִּבְרוֹתֵיכֶם עִמִּי וְהִבֵּאתִי אֶתְכֶם אֶל
אֲדַמַּת יִשְׂרָאֵל: (יג) וַיִּדְעֶתֶם כִּי אֲנִי ד' בִּפְתָחִי אֶת קִבְרוֹתֵיכֶם וַיִּבְהַעֲלוּתִי אֶתְכֶם מִקִּבְרוֹתֵיכֶם עִמִּי:
(יד) וְנָתַתִּי רוּחִי בָכֶם וְחִייתֶם וְהִנַּחְתִּי אֶתְכֶם עַל אֲדַמַּתְכֶם וַיִּדְעֶתֶם כִּי אֲנִי ד' דִּבְרָתִי וַעֲשִׂיתִי נֶאֱמַר ד':

8. לִיקוּטֵי הַגֵּר"א בְּסוֹף סִפְרָא דְצִנִּיעוֹתָא

כִּי מַעַת שַׁחֲרַב הַבַּיִת יֵצֵא רֹחוֹנוּ, עֹטֶרֶת רֵאשֵׁינוּ, וּנְשֵׁאֲרֵנוּ רַק אֲנַחְנוּ – הוּא גּוֹף שֶׁלָּה בְּלֹא נֶפֶשׁ.
וַיֵּצֵאָה לַחַיִּים הוּא הַקִּבֵּר. וְרִימָה מְסֻבֶּבֶת עֲלֵינוּ וְאֵין בִּידֵינוּ לַהֲצִיל הֵן עֲכוּ"ם הָאוֹכְלִים בִּשְׂרֹנוּ.
וּמִכָּל מָקוֹם הָיוּ חֲבוּרוֹת וַיִּשְׁיבוּת גְּדוּלוֹת עַד שֶׁנִּרְקַב הַבָּשָׂר וְהַעֲצָמוֹת נִפְזָרוּ פִּזְזוּר אַחֵר פִּזְזוּר. וּמִכָּל
מָקוֹם הָיוּ עֲדִיין הַעֲצָמוֹת קִיּוּמוֹת שֶׁהֵן הַתְּלִמִּידִי חֲכָמִים שְׁבִיִּשְׂרָאֵל מִעֲמִידֵי הַגּוֹף, עַד שֶׁנִּרְקְבוּ
הַעֲצָמוֹת, וְלֹא נִשְׁאָר אֵלָּא תְרוּדָה רַקֵּב מֵאֲתָנוּ וְנַעֲשֶׂה עֹפֶר, שַׁחַח לַעֲפֹר נֶפֶשׁנוּ, וְאֲנַחְנוּ מִקּוּיִן עֵתָּה
לַתְּחִיית הַמֵּתִים, הַתְּנַעֲרִי מִעֹפֶר קוּמִי וְכוּ', וַיַּעֲרָה רוּחַ מִמָּרוֹם עֲלֵינוּ.

9. יִחְזַקְאֵל פֶּרֶק לוֹ כֶּבֶד-לֵב

(כב) לָכֵן אָמַר לְבֵית יִשְׂרָאֵל כֹּה אָמַר ד' אֱלֹקִים לֹא לְמַעַנְכֶם אֲנִי עֹשֶׂה בֵּית יִשְׂרָאֵל כִּי אִם לְשֵׁם
קִדְשִׁי אֲשֶׁר חִלַּלְתֶּם בְּגוֹזִים אֲשֶׁר בָּאתֶם שָׁם: (כג) וְקִדְשָׁתִי אֶת שְׁמִי הַגָּדוֹל הַמְּחַלָּל בְּגוֹזִים אֲשֶׁר
חִלַּלְתֶּם בְּתוֹכָם וַיִּדְעוּ הַגּוֹזִים כִּי אֲנִי ד' נֶאֱמַר ד' אֱלֹקִים בְּהַקְדְּשֵׁי בָכֶם לְעִינֵיהֶם: (כד) וְלִקְחָתִי אֶתְכֶם
מִן הַגּוֹזִים וְקִבַּצְתִּי אֶתְכֶם מִכָּל הָאֲרָצוֹת וְהִבֵּאתִי אֶתְכֶם אֶל אֲדַמַּתְכֶם: (כה) וְזָרַקְתִּי עֲלֵיכֶם מִים
טְהוֹרִים וְטָהַרְתֶּם מִכָּל טְמֵאוֹתֵיכֶם וּמִכָּל גִּלּוּלֵיכֶם אֲטַהַר אֶתְכֶם: (כו) וְנָתַתִּי לָכֶם לֵב חֵדֶשׁ וְרוּחַ
חֵדֶשׁ אֶתֶּן בְּקִרְבְּכֶם וְהִסְרֹתִי אֶת לֵב הָאֶבֶן מִבְּשָׂרְכֶם וְנָתַתִּי לָכֶם לֵב בָּשָׂר: (כז) וְאֶת רוּחִי אֶתֶּן
בְּקִרְבְּכֶם וַעֲשִׂיתִי אֶת אֲשֶׁר בְּחֻשֵׁי תִלְכוּ וּמִשְׁפָּטִי תִשְׁמְרוּ וַעֲשִׂיתֶם: (כח) וַיִּשְׁבַּתֶּם בְּאֶרֶץ אֲשֶׁר נָתַתִּי
לְאַבְתֵּיכֶם וְחִייתֶם לִי לְעַם וְאֲנִכִּי אֶהְיֶה לָכֶם לֵאלֹקִים: (כט) וְהוֹשַׁעְתִּי אֶתְכֶם מִכָּל טְמֵאוֹתֵיכֶם
וְקִרְאִיתִי אֶל חֲדָגוֹ וְהִרְבֵּיתִי אוֹתוֹ וְלֹא אֶתֶּן עֲלֵיכֶם רָעָב: (ל) וְהִרְבֵּיתִי אֶת פְּרִי הָעֵץ וַיִּתְנוּבַת הַשָּׂדֶה
לְמַעַן אֲשֶׁר לֹא תִקְחוּ עוֹד חֶרֶפַת רָעָב בְּגוֹזִים: (לא) וְזָכַרְתֶּם אֶת דְּרָכֵיכֶם הָרָעִים וּמַעַלְלֵיכֶם אֲשֶׁר לֹא
טוֹבִים וְנִקְטַטְתֶּם בְּפִנִּיכֶם עַל עֲוֹנוֹתֵיכֶם וְעַל תּוֹעֲבוֹתֵיכֶם: (לב) לֹא לְמַעַנְכֶם אֲנִי עֹשֶׂה נֶאֱמַר ד' אֱלֹקִים
וַיִּדַּע לָכֶם בּוֹשׁוּ וְהִכְלֵמוּ מִדְּרָכֵיכֶם בֵּית יִשְׂרָאֵל:

10. דְּבָרִים פֶּרֶק ל א-י

(א) וַהֲנֵה כִּי יָבֹאוּ עֲלֶיךָ כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה הַבְּרָכָה וְהַקְּלָלָה אֲשֶׁר נָתַתִּי לְפָנֶיךָ וְהִשְׁבַּתְתָּ אֶל לִבְּךָ בְּכָל
הַגּוֹזִים אֲשֶׁר הִדִּיתֶךָ ד' אֱלֹקִיךָ שְׁמָה: (ב) וְשִׁבַּת עַד ד' אֱלֹקִיךָ וְשִׁמַּעְתָּ בְּקוֹלוֹ כְּכֹל אֲשֶׁר אֲנִכִּי מְצֻוֶּה
הַיּוֹם אֶתָּה וּבְנֶיךָ בְּכָל לִבְּךָ וּבְכָל נַפְשְׁךָ: (ג) וְשָׁב ד' אֱלֹקִיךָ אֶת שְׁבוּתֶךָ וְרַחֲמֶךָ וְשָׁב וּקִבַּצְךָ מִכָּל
הָעַמִּים אֲשֶׁר הִפִּיצְךָ ד' אֱלֹקִיךָ שְׁמָה: (ד) אִם יִהְיֶה נִדְחָךְ בְּקִצָּה הַשָּׁמַיִם מִשָּׁם יִקְבָּצְךָ ד' אֱלֹקִיךָ
וּמִשָּׁם יִשְׁחָד: (ה) וְהִבֵּיאֲךָ ד' אֱלֹקִיךָ אֶל הָאֶרֶץ אֲשֶׁר יִרְשׁוּ אֲבֹתֶיךָ וַיִּרְשֶׁתָּהּ וְהִיטַבְתָּ וְהִרְבֵּתָּ מֵאֲבֹתֶיךָ:
(ו) וּמִל ד' אֱלֹקִיךָ אֶת לִבְּךָ וְאֶת לֵב זֶרַעְךָ לְאַהֲבָה אֶת ד' אֱלֹקִיךָ בְּכָל לִבְּךָ וּבְכָל נַפְשְׁךָ לְמַעַן חַיֶּיךָ:

(ז) ונתן ד' אלקיך את כל האלות האלה על איביך ועל שׂנאיך אשר רדפוך: (ח) ואתה תשוב ושמעת בקול ד' ועשית את כל מצותיו אשר אנכי מצוך היום: (ט) והוֹתִירְךָ ד' אלקיך בכל מעשה ידך בפרי בטן ובפרי בהמתך ובפרי אדמתך לטובה כי ישוב ד' לשוש עליך לטוב כאשר שש על אבותיך: (י) כי תשמע בקול ד' אלקיך לשמר מצותיו וחקותיו הכתובה בספר התורה הזה כי תשוב אל ד' אלקיך בכל לבבך ובכל נפשך:

11. תהלים פרק קיח כב-כד

(כב) אָבֹן מָאֲסוּ הַבּוֹנִים הַיְתָה לְרֹאשׁ פָּנָה: (כג) מֵאֵת ד' הַיְתָה זֹאת הִיא נִפְלְאֹת בְּעֵינֵינוּ: (כד) זֶה הַיּוֹם עָשָׂה ד' נִגִּילָה וְנִשְׁמָחָה בּוֹ:

12. מאמרי ראיה 298-299

הננו הולכים ומגששים כעורים קיר כל ימי התחיה הלאומית, מעת אשר הוכרה בשמה בארץ החיים. הרגש החזק המפעם בקרבנו הוא הרבה יותר עז וטהור, הרבה יותר גדול ונשא מכל ההסברים השונים שאנו תמיד מתאמצים להסבירו, לבושים צואים אנו מלבישים את בן המלך, כי לא נוכל בנשמותינו הרצוצות לתאר את גדלו-גדלנו. מה איומות הן המחשבות אשר עלו על הלב מראשית ימי התגלות תחייתנו הלאומית עד כה! מחשבות, שאם היה בהן קורטוב של אמת היו יכולים להמית גם עם חי וק"ו שאין בהן כח להחיות עם מת. אבל כל אלה המחשבות הזרות וכל ארחות התוהו ודרכי החיים האפלים היוצאים מהן לא יכלו לנגוע עד מה בעצמה של נשמת אלקים-חיים ההולכת ומתגברת בתוכנו ומקיצה אותנו לתחייה. מבשרת ציון העומדת על הר גבוה, האומרת לערי יהודה הנה אלקיכם. וזהו העד היותר נאמן על שלמות נשמת אלקים חיים המפעמת במסתרים בתוך תנועת התחייה שלנו, כי לא הגיוני לבב אנוש ולא רוח בשר חציר הגה את כל החזון הגדול של תחייתנו, כי אם דבר ד' הוא וזרם אור אלוקי ישראל הוא המתגלה בכל תנועותינו הקטנות עם הגדולות, הוא ההולך לפנינו לישר הדורים והוא שוכן עמנו גם בכל טומאותינו, מצמצם את כח גדלו לפי מידת כח גננו השבור ולפי חילה של נשמתנו הרסוקה, ששניהם יחד שבים לתחייה בהדרגה איטית.

13. תהלים פרק קז מב-מג

(מב) יִרְאוּ יִשְׂרָאֵל וַיִּשְׁמְחוּ וְכָל עַוְלָה קָפְצָה פִּיהָ: (מג) מִי חָכֵם וַיִּשְׁמַר אֱלֹה וַיִּתְּבוּנֵנו חֲסִדֵי ד':

14. תלמוד בבלי מסכת סוטה דף מח עמוד ב

אמר ר' אלעזר, מאי דכתיב: (זכריה ד) כי מי בז ליום קטנות? מי גרם לצדיקים שיתבזבו (י"ג: שיתבזה) שולחנן לעתיד לבא? קטנות שהיה בהן, שלא האמינו בהקב"ה.

15. תלמוד ירושלמי מסכת שבת פרק ו הלכה ט

אמר רבי ירמיה בן אלעזר עתידה בת קול להיות מפוצצת בראשי ההרים (י"ג: באהלי צדיקים) ואומרת כל מי שפעל עם אל יבוא וייטול שכרו.

לכבוד יום העצמאות

שמעתי על המקום הנ"ל (מתוך כתבי האר"י הקדוש) מפי הרב משה
אלחרר שליט"א רבה של שלומי תובב"א בשיעורו "חנוכה ויום
העצמאות" המופיע במרפ"ד של בני דוד - Z:ארכיון - ישיבה לבוגרי צבאלתשס"ח/שונות

הספר צדיק יסוד עולם הוא פירוש האר"י למגילת רות

ליני הלילה והיה צבוקר **ליני** מורה על הגלות,
חם יגאלך טוב יגאלך **ליני** לפיכך למיד של
ואם לא יחפון לגאלך **ליני** גדולה על המעשה
וגאלך חנכי חי ה' שכני עד **ליני** הלילה ר"ל חריכות הגלות
הצוקר : **ליני** צעויה וגם מורה על הלמי
על השתלשלות של הקו
שהוא צסוד חלת ווין צצורת למיד צסוד מגדל הפורה
צצויר והקו משתלשל מעולם לעולם עד שיצריח צעולם
הזה שהוא עולם העשי' והיה צבוקר, כשיתחיל להצריח
עמוד השחר צצמן הגאולה, חם יגאלך טוב יגאלך חם יחצור
חוחו הטוב הגנוז מעלמו ע"י חסודה ומ"ט, יגאל, יהיה
הגאולה מיד צבוקר, ר"ל צצמן הקן הראשון, כי כמה קילין
כלו ועברו ואין הדבר תלוי אלא בחסודה, ואם לא יחפון
לגאלך-אלא יעשה חסודה, וגאלך חנכי פי' חני מעורר
חוחו המצוי בגחמך למעני חסדה : חי ה' מי הוא צסוד
יסוד, ה' הוא ת"ת, ויש צכאן רמז גדול שלא ניחן לכחוד
צאשר שנוגע אל זמן הגאולה : שכני עד הצוקר
הוא חצויר :

תפארת

לעולם ה'- בא"ר
יוצא בספירת
העומר "יסוד
שבתפארת"

שער היחודים וויטאל, חיים בן יוסף עמוד מס 99 הודפס ע"י תכנת אוצר החכמה

"שכני עד הצוקר" (כמו יגאלה מסר"ו) - יגאל = ה' תש"ח

דרשת רבי יוסף הסופר בעל "קול ישועה" בשנת תרכ"ו בירושלים

(מתוך ספר "מדרש שלמה" לר' שלמה זלמן ריבלין, דרשה ט"ז)

ימי הספירה הם הימים המסוגלים ביותר להתעלות בקדושה, אך לעומת זאת הם רגישים יותר להתדבקות בקליפות הטומאה, כי כלל ידוע הוא של המקודש ביותר הן במקום, הן בזמן, בכל נושאי הקדושה, עלול יותר להיפגע ע"י הסטרא אחרא היונק את חיותו רק מהקדושה, וזהו הטעם שבימי הספירה צריך להיזהר יותר ממגע עם חברותא רעה ומצבי סכנה. זולת שני ימים מסויימים בימי הספירה שאין הקליפה יכולה לשלוט בהם, והם יום העשרים בעומר ויום הארבעים ושניים בעומר, כידוע ליודעי חן. ועובדה הסטורית מופלאה היא שתלמידי הגר"א ביום העשרים בעומר בזמן תחילת פעולתם בייסוד היישוב בירושלים בשנת תקע"ב, אותה שנה הניחו את היסוד של בית מדרש אליהו על שם רבנו הגר"א בירושלים, ראו ברוח קדשם שנפתח חלון של זכות אבות שהיה נפסק מאז זמן חורבן בית המקדש. תלמידי הגר"א ותלמידי תלמידיהם הבאים אחריהם נצלו את שני הימים האלה להנחת יסוד למפעלי קדושה שונים בירושלים.

התבוננו על אמירה דמאיועל - קוסאן

עכ"ל - שיטת האלף ואין ביד קון

1.
מצוה וחובה רבה על כל איש ישראל, ועל כל העוסקים בקבוצ גלויות, ומכשי"כ על כל אחד הנושא עליו אחריות כל שהיא בהנהגת צרכי צבור בארה"ק, וצאכוי"כ בעבודת ישוב הק"ל - ללמוד לדעת ולהבין היטב בעמקות ובקיאות שלמה את כל קניי הבחינות והתכונות של משיחא דאתחלתא משיח בן יוסף אשר על ידו קבוצ גלויות בכל מעשי האתחלתא הבאה באתצרותא דלתתא".

2.
עפ"י רבנו הגר"א כל עבודת קבוצ גלויות, בנין ירושלם והרחבת ישוב אר"י להחזרת השכינה, כל עיקרי העבודה וכל פרטיה ופרטי פרטיה נאחזים ביעודו ובתפקידו של משיחא דאתחלתא משיח הראשון, משיח בן יוסף שהוא הכת הנמי המסייע לכל פעולה הנעשית באתערותא דלתתא על דרך הטבע.

3.
עשה והצליח. אחת התכונות של מבי"ה הצלחה ע"י עשייה כמו שכתוב ביוסף, "כל אשר הוא עושה ה' מצליח בידו". ונודע למשגב דבר רבנו: שתי המצוות שהאדם נכנס בהן שלם בכל גופו הן סוכה וארץ ישראל. ורמז נתן לזה בפסוק, "ויהי בשלם סכו ומעונתו בציון" והוסיף: סוכה מצוותה תעשה ולא מן העשוי אף ציון כך מה וכאמור במדרש על הפסוק: ובא לציון גואל. כל זמן שציון אינה בנויה עדיין הגואל לא בא, וכדברי חז"ל (מגילה י"ז) מכיון שירושלים נבנית בן דוד בא, ובמדרש: אין בן דוד בא עד שתהא ירושלים נבנית

4.
חזקה וכיבוש בקץ המגולה. אתחלתא דגאולה של ימינו היינו, האתחלתא האחרונה שבדור אחרון, בכל הפעולות שלה צריכין להיות בשתי הטוריות, בטוריא דעזרא ונחמיה ובטוריא דיהושע. על הפסוק וירשתם אותה וישבתם בה. אומר רבנו הגר"א (אדרת אליהו דברים י"א), "בזכות שתרשו אותה תשבו בה, ובמה תירשוה בחזקה". וחזקה היינו בנין ונטיעה כדין חזקה קרקע בכללות וזאת בטוריא דעזרא ונחמיה. ולעת הצורך גם בחזקה (הח"ת בקמץ) וזאת בטוריא דיהושע.

5.
קימעה קימעה, לדעת מראש כי אתחלתא דגאולה באה קימעה קימעה מעט מעט, עפ"י חז"ל (ירושלמי ברכות) כך היא גאולתן של ישראל קימעה קימעה באה, כאילת השחר, כי אשב בחשך ה' אור לי הולך ואור עד נכון היום. לכן כל פעולה של האתחלתא יש להתחיל אפילו במעט עפ"י הכתוב אחד מעיר ושנים ממשפחה. כלל גדול הוא עפ"י רבנו שכל הדברים שעתידיים לבוא בשלמות הגאולה מתחילים קימעה קימעה גם באתחלתא, וכן בנין ירושלים, להתחיל אפילו מאבן אחת. עפ"י הכתוב הנני יסד בציון אבן, אבן בחן. כי האבן הזאת היא למבחן להוכיח את הרצון לבנות ירושלם ולהרחיב מקום אהלתי וה' יסייע

חבלים ונעיסים. לדעת מראש כי אתחלתא הגאולה באה בדרך חבלים ונעיסים כמרומו בפסוק „חבלים ליוסף“.

לדעת מראש כי בעקבות משיחא מכל צרה יוצאת ישועה, והישועה באה מתוך צרה עפ"י הכתוב: ועת צרה היא ליעקב ממנה יושע, אשר על זה אומר רבנו הגר"א בחבוקק כביאורו על הפסוק אנוח ליום צרה שזה נאמר על משיח בן יוסף, לדעת מראש כי ארץ ישראל נקנית ביסורים. אבל בזה היא נקנית ממש.

ולכן חלילה לנו לסנת אחר במשהו אם יהי' ח"ו איזה קושי, איזה מכשלה בדרך עבודתנו, ולהיות בטוחים כי דוקא ממנה יעקב יושע, ומן המיצר נגיע למרחביה.

בעתה אחישנה. בקשר לדברי חז"ל (סנהדרין כ"ח) על הפסוק בעתה אחישנה, זכו אחישנה, לא זכו בעתה, אמר לנו רבנו מו"ם אין מקרא יוצא מידי פשוטו. שהפשט הוא שאפילו בעתה אחישנה.

הרכה פעמים ראיתי את רבנו מסתובב בחדרו ומדבר בסערת רוח נוראה ואומר „רבש"ע האין לך דרך אמצעית בין בעתה לבין אחישנה. אנו עומדים בכל תוקף על דברי הפשט הפשוט שבחברי הכתחתי. אני ה' בעתה אחישנה“.

ה שבוע נכנסנו לחדש ניסן, החדש שעליו אמרו חז"ל: „בניסן נגאלו, בניסן עזידין להיגאל“. זהו חודש שבו נעשו ניסים לאבותינו במצרים, וחדש שבו כולנו מצפים לראות את ניסי הגאולה האמיתית והשלמה. ואם בכל שנה כך, על אחת כמה בשנה זו, כאשר כל עמ"ישראל כבר זועק מצרות הגלות ומשווע לגאולה אמיתית.

לפני שנים, כאשר העז משהו לומר שהמצאות הנוכחית היא עדיין בבחינת גלות – עוררו הדברים מחאה חריפה מצד גורמים שונים בציבור. היום, לדאבונו, אין מי שיערער על כך, שכן כל מי שחי כיום בארץ חש את הגלות במלוא עוצמתה. מרצחים ושונאים ישראל מתהלכים ברחובות ישראל בראש מורם, ואילו היהודים מלאים פחד וחשש, עוברים לצד השני של המדרגה או ממשיכים את האקדח להתקוע בחגורה. האסון הוא, שזוהי גלות שיהודים מסיים עלינו.

כגודל הציפיות

העם מצפה לנס. איש כבר אינו מאמין בישועה שתבוא מיד אדם. הימין איננו והשמאל הכזיב. איפה הן כל ההבטחות שהופרחו לחלל האוויר רק לפני שמנה חדשים? איפה השינוי? איפה סדר העדיפויות החדש? איפה הגברת הביטחון? איפה השלום? מכל ההבטחות לא התגשם דבר, וכגודל הציפיות כן גודל האכזבה.

העם מצפה היום לישועה מסוג אחר. ישראל כבר אינה מלחמה פוליטית כזה או אחר. ישראל מחכה למשיח. לגאול מסוג אחר. לאישיות בעלת עוצמה רוחנית אדירה, שתסחוף את כל העם ותעלה אותנו על פסים אחרים. אישיות שתאיר את נשמותינו באור רוחניאלוקי, כך שהכול יתבהר ויאר. לגאולה כזאת אנחנו מחכים.

אין ספק, הלבבות הוכשרו. תבל שהכשרה זו באה על רקע הריק שנוצר מסביב, מוטב היה לו היינו מבינים

בעצמנו שהגאולה של עמ"ישראל לא תבוא באמצעים פוליטיים שונים. אבל כדרךם של יהודים, היינו זקוקים להתנסות האישית. ובכן, ניסינו הכול וגם נכזינו. היום כולנו בשלים להכרה, שהגאולה צריכה לבוא מסימך אחר, מהכיוון הרוחניאלוקי.

לא נשברים

חדש ניסן הוא עת רצון. אם בכל יום עלינו לצפות לו שיבוא, על אחת כמה וכמה בהחדש זה. יצבם הציפייה, יצבם הדריכות והמחשבות הנפשיות – מהוות הכנה לקבלת הגאולה. כי אף שהגאולה עצמה תבוא 'בהיסתהדעת' ולא נוכל לדעת מראש מתי בדיוק היא תופיע, אין היא באה במציאות של אדשות, אלא להפך, בתוך ציפייה גדולה.

וכאן בא היצר, שהוא 'אומן במלאכתו', ומנסה לזרוע ספקות: "הרי גם בשנה שעברה חיכינו למשיח בחדש ניסן והוא לא בא, וגם לפני שנתיים ושלוש" עלינו לזכור, שזו עצת היצר, שמנסה לפגוע בהעדרות האמיתית של הציפייה לגאולה. האמונה היהודית אינה גורסת הרמת ידים נוכח אכזבות העבר. אדרבה, "אף-על-פי שיתמהמה, עם כל זה אחכה לו בכל יום". כי אנו יודעים שהוא סוף סוף יבוא.

השטות הגדולה ביותר היא להתייאש דווקא עכשיו. אחרי שעברנו את כל הצרות והייסורים, אחרי שאכלנו את כל המרורים, אנו כבר קרובים מאד לשולחן עורך – לסעודת הגאולה. מי שכבר עבר את כל המסע, אל יהיה שוטה לרדת מהרכבת דווקא מטרים אחדים לפני התחנה הסופית. נכון, זה קשה, זה מתסכל, זה אפילו מכאיב, אבל זהו ניסיון שעלינו לעמוד בו.

ואנו בטוחים שהקב"ה רואה את סבלנו ושומע את זעקתנו, וכולנו מלאי אמונה וביטחון שבחודש זה נזכה לראות את משיחצדקנו בא אלינו ומוליך את כל עמ"ישראל לגאולה האמיתית והשלמה.

הנהגה
ל"ה אלול
→
37 א 52